

Βαλμπδργ Ζοργκένζεν

ρὸν! — ἡγόει τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας του. Καὶ αὐτὴ, ωσάν νὰ ἐνεπνέετο ἀπὸ τὸ ἀνδράπεδον ἔκεινο ἀπαντοῦσε εἰς τὰς φλογερὰς βολὰς τοῦ ἕρωτός μου μὲ δλίγας λέξεις καὶ μὲ περισσότερα μειδιάματα. — "Ἐν ἀπόγευμα ἡ Φαιναρέτη ἐσκόρπιζεν εἰς τὸ πιάνο ἥχους βαυκαλιστικούς μιὰς περιπαθούς σερενάτας. "Ολοι, σιγῶντες, εἴχαμεν προσηλώσει ταὺς δρθαλμούς ἐπὶ τῶν χειρῶν της, αἵτινες μετὰ καταπληκτικῆς εὐχερείας καὶ δυνάμεως ἀπέδιδαν τίνους ἀρμονίας. "Ολοι αἱ αἰσθήσεις μου είχον συγκεντρωθῆ ἐις τὴν ἀκοήν· καὶ αὐτὴ ἡ ἀναπνοὴ ὑπεχώρει. Καὶ ἡ σερενάτα ὡς ἐν κοῦφῳ πνεῦμα ἀλλού ψυχῆς ἔβαινεν εἰς τὴν ἐκμηδενισίν της, ὅτε αἴφνης ἔνα ἄγριον ζεφυνητὸ ἔκαμε δλους μας νὰ στραφῶμεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἔντρομοι.

"Ἔτοι—ποῦ νὰ φαντασθῶ τοιαύτην ἀγορίαν μεταχρόφωσιν! — ἡ φωνὴ τῆς Λίζας· ἡ φωνὴ τὴν ὅποιαν ἐγγνώριζα ώς τὴν λεπτοφυεστέραν φωνὴν τοῦ κόσμου. Τὴν είχε δαγκάση τὸ σκυλάκι της ἐνῷ αὐτὴ τὸ ἔλικνιζεν εἰς τὰ γύνατά της... "Ἐνα κῦμα ἀγανακτήσεως ἔπνιξε τὰ στήθη μου. Διεκόπετο ἡ σερενάτα διὰ νὰ ἀκουσθῇ ὁ σκύλος! Ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπόν, καὶ τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν εἰς τὴν Φαιναρέτην ἡ ὅποια μάτην προσεπάθεινὰ κρύψῃ ἐν δάκρυ, ἔτειμον νὰ δροσίσῃ τὰς βλεφαρίδας της.

Καὶ δὲν εἶπα τίποτε. Ἐὰν οι ἀστέρες εἶναι τὸ ἀποσιωπητικὰ τοῦ οὐρανοῦ — κακποιητὴς τὸ εἶπε — οἱ στεναγμοὶ εἶναι τὰ ἀποσιωπητικὰ τοῦ στήθους. Καὶ ἐστέναξα χωρὶς νὰ θέλω... Ἐστέναξα διὰ τὴν Φαιναρέτην ἡ ὅποια ἡσθάνετο τέσσον πολύ, ἐστέναξα καὶ διὰ τὴν Λίζαν ἡ ὅποια ἔπαιξε τέσσον πολύ, ὥστε νὰ τὴν δαγκάσῃ τὸ σκυλάκι καὶ νὰ δαγκάσῃ συγχρόνως καὶ ἐμὲ ἡ ἀπογοητευσίς.

Ἐγγρίσεν ἡ Φαιναρέτη καὶ μὲ ἐκπτάξε μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη ἔκπληξη. Θὰ ἐνίμιζε, ποιος ξείρει, πῶς ἡτο ἀδίνατον νὰ πονέσω μὲ ἓνα κομμάτι μουσικῆς, πῶς δὲν εἶχα ἀγαπήση ποτὲ μου ἀληθινὸ σφεῦ δλα τὰ περίπαιζα καὶ πῶς ἥμερον ἔνας μικλιάς, ὅπως μιᾶς τὸ είχε εἰπῆ κάποτε. Ἀλλ' ἡτο τὸν φυσικό στεναγμός μου είχε διαφύγη μὲ τέσσον ταχιτητα καὶ εἰλικρινισιν, ὥστε ἐπείσθη δτι δὲν είχε δίκαιον.

Ἐγχωρίσθημεν ἔκεινο τὸ βράδυ — ἡ Λίζα ἐπέμενε νὰ μοῦ δεικνύῃ τὸ ματωμένο δάκτυλό της μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν ὀδίντων τοῦ σκυλιοῦ της — καὶ ἡγέρει πολλαὶ παρηγένον, χωρὶς νὰ ἴδωθωμεν.

"Οταν ξαναπῆγα ἔνα βράδυ ε' σ τὸ σπῆτι, ὅπου ἐμαζεύετο εύρης κύκλος, τὴν εἰδα σοβαράν.

Τῆς ὄμιλουσα καὶ αὐτὴ ἔκαμψε πῶς δὲν μὲ ἤκουε καὶ ἀρδοῦ ἐπερνύσσε πολλή ὥρα αἰρόνθιώς μοῦ ἀπαντοῦσε χωρὶς νὰ μὲ κυταζή. "Ἀλλατε μοῦ ἀπαντοῦσε μετ' ἀποτέμους ὑφους, μὲ μονοσύλλαβα ἐπιφωνήματα. Σχεδὸν μὲ ἀπέφευγε. Τὴν ἐπομένην μάλιστα βραδύ, ἐπετέθη ἀνατίνως — καθὼς λέγομεν ἡμεῖς εἰ νιμικοί — δι' ὅρθιλ-

Μέττυ "Εννιγξ